

mlinov na vodi goreti in kmali je bilo šest družih mlinov in še dvoje drugih poslopij v plamenu; požar je bil sila strašen. Blizo 2000 vaganov žita, veliko moke in družega orodja je zgorelo. Škodo cenijo na 300,000 gold. sr. Al nesreče s tem še ni bilo konca; 30. dec. se je oginjal ponovil, in pogoreli so ob Moldovi sopet 3 mlini; komaj so ubranili, da strašni požar ni dalje segel.

Iz Ogerskega. Pošte, ki je imela 17. dan pretečenega mesca zvečer v Pečúh (Fünfkirchen) priti, ni bilo, in še le pozno ponoči se pripelje voz pred pošto, — pa kako! — Postiljon je ležal strašno razmesarjen spredaj na kočijo privezan, vse pisma so bile prerezane, in kar je bilo dnarja v njih, je bilo vse iz njih pobrano: okoli 30,000 goldinarjev. Pravijo, da so tolovaje že zasledili.

Iz Novega Sada. Po dostani trimesečni prepovedi je 23. dec. „Srbski dnevnik“ sopet prišel na dan s 72. listom.

Iz Galicije. Iz Lvova. Presvitli cesar so študentom, kateri so bili, kakor smo lani povedali, zavoljo nekega prekucijskega naklepa obsojeni, milost skazali tako, da na smert obsojeni Danilovič in za pet let v težko ječo obsojeni Paskovski imata vsak le dve leti sedeti; vsi drugi so popolnoma oprosteni. Danilovič je med tem že v ječi umrl.

Iz Srbije. Kar smo unidan o ustaji Serbov zoper kneza Karagjorgjevića povedali, poterjuje v „Serb. Dnev.“ tudi neki mestnjak iz Novega Sada, ki je 26. dec. iz Belega grada domú prišel in priča bil dogodb belogradskih. Skupščina je vsled tiste oblasti, katero je kot višji gospod dežele serbske turški sultan Serbom podelil, leta 1843 v skupščini izvoljenega kneza Karagjorgjevića (naslednika rodovine „Črnega Jurja“) v skupščini 22. dec. l. l. enoglasno vladarstva spet odstavila, ob enem pa sklenila, poslance v Carigrad do sultana poslati s prošnjo, naj potrdi Serbom iznova (že četrteč) izvoljenega kneza Miloša. Vodja 27 skupščinarjev, ki so se podali k odstavljenu knezu, mu naznanit sklep skupščine, je blézo kneza tako-le nagovoril: „Gospodar! Narod serbski je dostojno spoznal, da Te ni volja, pa da tudi neznaš Srbije osrečiti. Narod Te po nas moli, da se odpoveš knežtvu; ostati pa moreš v deželi kakor Ti je drago, in ne Tebi ne Tvojim se ne bo nič žalega zgodilo. Narod pričakuje, da se odpoveš vladarstvu; ne mudi se, in skaži se domoljuba.“ Knez se je obotavljal z odgovorom, in je, kakor smo že povedali, pobegnil v turško terdnjavo, češ, da ga bo armada (800 vojakov) belogradska rešila iz zadrege. In res je ta, nagovorjana od knezovih prijatlov, 24. dec. se pripravljala skupščino napasti, al v tem je privrelo ljudstva od vseh strani kot listja in trave, pa ne z orožjem v roki, ampak le s kolmi, palicami in prekljami, in hipoma se je armada udala in prestopila k ljudstvu. Tako je bilo brez prelite kapljice kervi ob kratkem konec vojaške zoperstave. Armada je prisegla skupščini na ustav. 31. dec. so šli poslanci k staremu Milošu, kateri je v tem iz Krajove v Valahii, kjer je dosihmal stanoval, se preselil bliže proti serbski meji v Černec. Trije možje: Sveča, Garašanin in Ugričić so prevzeli začasno vlado. Odstavljeni knez je menda še v turški terdnjavi pod turškim zavetjem. Turška vlada, koja še ni nikoli preklicala knežke časti, katero je v svojem beratu leta 1830 Milošu in njegovi rodovini dedno podelila, ne bo menda, kakor se kaže, nobenih over delala postavnim pravicam skupščine serbske ter bode poterdila, kar je skupščina v imenu serbskega naroda sklenila, in se bode tolikanj manj zoperstavljala odstavi kneza Karagjorgjevića, ker mu je le za njegovo osebo tako dolgo podelila knežtvo serbsko, dokler bode spolnoval voljo sultanovo in bode pospeševal blagor serbskega naroda. Tudi naša vlada, čeravno

je ob meji serbske knežije za svojo varnost postavila nekoliko armade, se ne bo, kakor vladni časnik „Wiener Zeitg.“ zagotavlja, vtičovala v notranje serbske zadeve. In tako bo menda kmali potihnil vihar po deželi, ki ni menda nič družega prekucijskega zahteval kakor le popihati naslednika Černijurjevega s prestola serbskega.

Iz Černe gore. „Srb. Dn.“ se piše od črnogorske meje, da se je podal knez na reko Černovico, da prebije zimo v milejem podnebju. — Veliki škof črnogorski Ivanović Njegoš je iz Petrovega grada došel na Cetinje.

Iz Italije. Tudi v Modeni so bili poslednji čas na več hišah opomini nabiti, nekatere dni ne cigar kaditi — v „blagor Italije!“ Vlada je pa razdelila na to več tavžent cigar med vojake s poveljem, naj jih ravno imenovane dni puhajo da bo kaj.

Iz Švajca. V Bernu se je pripetila te dni žalostno-smešna prigodba. Pes je ravno svoj močnik zajterkoval, kar potegne veter v odperti sobi njegovega gospoda in popiše z mize bankovec za 500 fr. in ga nese naravnost v skledo; pes zmočeni bankovec z močnikom vred požrè. Zaklali so ga sicer berž, pa bankovec je bil že za nič.

Iz Francozkega. Iz Pariza. Cesar je grofu Montalembertu odpustil tudi vso drugo kazen, v katero ga je bila 21. dan p. m. presoja gosposka ali apelacija obsojila; lastniku časnika „Correspondant“ Douniolu je odpustil ječo, globe ali dnarne kazni pa ne. Najnovejše novice iz Pariza pa pravijo, da grof še ne da mirú, ampak da se hoče pri najvišji overžni sodni pritožiti. Še ni tedaj konca pravde; radovedno se tedaj pričakuje, kaj bo dalje. Resnoba pravda bi utegnila nazadnje — smešna biti!

Iz Angležkega. Kakor vsako leto se je sponašala tudi letos na sveti dan po stari šegi na mizi naše kraljice v Windsoru silno velika goveja pečenka pod imenom „royal baron of beef.“ Vagal je ta mali goveji košček le tri cente. Po starodavni šegi ostane pečenka do novega leta na neki stranski mizi, kjer kraljica s svojo družino jé; okoli pečenke pa so razpostavljene sklede z glavo divje svinje in pa pašeta divjega petelina. Tudi prebivavci londonskih delavšnic so dobili ta dan kaj boljšega prigrizniti.

Spomin in up.

„Kam, oče prelubi, se tako mudi?

Kaj goni Vas tako viharo?

Oh, sever pred hišo nemilo buči,

Da skoraj mi serčice mlado duši,

Brez Vas mi ostati ni varno!“ —

„Déte nježno, sinček mili!

Krepko stoj, razmotri se; —

Iti moram, tek me sili:

Ti kraljuj zdaj — zdrami se!“

Takó znad Triglava čarobnih verhov

Donelo je iz svitle meglice,

O blisku in gromu jék čudnih glasov

Gre dalje v šumenju penéih valov

Vodá in v šumljanju vodice.

Zdrami se! — Kak réka vabi

In vodica, ki šumljá; —

Iti mora, ne pozabi,

Vse naprej, kar moč ima!

In ura odbije, vsušé se vodé,

Meglica preide s Triglava:

Oblaki, meglice, šumeče vodé

V spominu že jutro še komaj živé —

Up — déte — ga nam namestava!

Toraj z upom napredujmo,

Pozdravljujmo nove dni; —

Le naprej, naprej! — to čujmo,

In — da modri Bog živí!

Malavašič.